

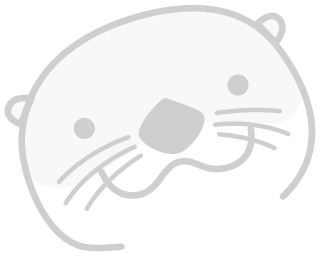
๑๕๗

จูเหยียน

ลำนำ ก ระ ดุ ก ห ย ก

朱 顏

1



ชางเย่ว

沧月

เขียน

กอหย่า

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“ห้าปีมานี้ วิชาอคมของเจ้าก้าวหน้าเข้าเกินไปจริงๆ ด้วยพรสวรรค์ของเจ้าไม่ควรเป็นเช่นนี้...กลับไปอ่านสมุดบันทึกที่ข้าเขียนให้ละเอียด น่าจะมีพัฒนาขึ้นบ้าง”

-ชางเย่ว

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่อง *จูเหยียน* นำมากระตุกหยกนี้ ต้องเกริ่นเล็กน้อยว่าเป็นปฐมบทที่มีมาก่อนนิยายสเกลใหญ่ 6 ภาคจบชุด *จิ้ง* ที่ได้มีการนำภาคแรกมาดัดแปลงเป็นเวอร์ชันอนิเมะและเวอร์ชันซีรีส์แล้ว ในชื่อภาษาไทยว่า *กระจกสองนครา* (จิ้ง-ซวงเฉิง)

โดยนิยายเรื่องนี้ แกนหลักจะบอกเล่าถึงเรื่องราวความรักบนความขัดแย้งระหว่างศิษย์อาจารย์ *จูเหยียน* และ *ลืออิ่ง* ต้องฝ่าฟันโชคชะตาที่ลิขิตว่านางจะเป็นผู้ปลิดชีพเขา ท่ามกลางแผนการร้ายและการฆ่าล้างระหว่างสามเผ่าพันธุ์คือ เผ่ามนุษย์ เผ่าเงือก และเผ่าน้ำแข็ง ที่ต่างฝ่ายต่างมีแว่นแคว้นเป็นเดิมพัน และคำทำนายแห่งชะตาบ้านเมืองที่กำลังจะล่มสลายเขาต้องแบกภาระหยุดยั้งหายนะของแว่นแคว้น ขณะที่นางยืนหยัดปกป้องมนุษย์เงือกที่นางรัก ภายใต้วังล้อมแห่งโชคชะตาที่กำลังดำเนินไปอย่างไม่อาจหยุดยั้ง คำทำนายนี้จะเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ และวาสนารักของทั้งคู่จะได้บรรจบหรือพลัดพราก...

แค่เรื่องย่อคร่าว ๆ ก็รู้สึกว่าจะเข้มข้นน่าติดตามแล้ว และที่น่าดึงดูดใจก็คือเรื่องนี้ได้ถ่ายทำเป็นซีรีส์ฟอร์มยักษ์ในชื่อ *อวิ๋วเหยา* (*The Longest Promise*) ทาง WeTV นำแสดงโดยเซียวจ้าน และเร็นหมิ่น รับรองว่าอิมมอกอิมใจทุกมิติแน่นอน

๐๕๗

ผ่านทุกข์ด้วยพบพรหมมากมาย
มีคาลัยามทวนคืน บุปผาโรยราถึงเพียงนี้
สบตาได้เวลาไม่ไร้เวลา
วสันต์ได้บัณฑูรสนสงสนรยาคล็ดคุม
ถ่ายทอดความคิดถึงได้ตะเกียง
จึงรู้ว่าเศษเสี้ยวความยินดีที่ได้พบ
มีอาจลบความระทมเหลือแสน
สิ่งซึ่งยากเหนี่ยวรั้งในโลกหล้า
คือพักตร์ชราในคืนฉ่ำองแลบุปผาที่ปลิดปลิว

...หวังแก้วเทว
ลำน่านีเสื่ออาลัยบุปผา

1

จูเหียบ

ปีที่จูเหียบ ถูกบังคับให้แต่งไปซูซาฮาลู่ นางอายุสิบแปดปีพอดี กลางดึกยามชวด¹ งานเลี้ยงอันยิ่งใหญ่เพิ่งสิ้นสุดลง ทุกคนในกระโจมทองของกวางมั่วหวัง² ต่างพุบอยู่กับโต๊ะในสภาพไม่เรียบร้อย บ้านทองจอกหยกเคลื่อนกลาตเต็มพื้น คณະทูตจากตี่ตู³ ที่เป็นตัวแทนมามอบสมรสพระราชทานมีอจปฏิเสศการคารวะสุราของชนชั้นสูงเผ่าฮั่วถูได้ จึงถูกกรอกสุราจนเมามาไม่ได้สติมานานแล้ว แม้แต่องค์กรักษ์หน้ากระโจมยังเมาหลับไหล ได้ยินเสียงกรนดังต่อเนื่อง

“ข้างนอกตีมกันได้ที่แล้วกระมัง” จูเหียบนั่งอยู่ในกระโจมทองอีกหลังที่อยู่ติดกัน เสียงเพลงกล่อมสุรา⁴ ข้างนอกค่อย ๆ เบาลง จึงลุกขึ้นยืน กระจกชูดวิวาห์สีแดงสดปลุกลายทองประดับหยกออก เปลี่ยนมาสวมเสื้อตัวสั้นทะมัดทะแมงอย่างเร่งรีบ เอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนรน “ข้าต้องไปแล้ว”

“จ้วนนจู้⁵” สาวใช้ฉิวไฝ่ย่อก่อนข้างกังวล “มิสู้ให้จ้วนม่านไปเป็น

¹ ยามจื่อ คือช่วงเวลาระหว่าง 23.00 - 01.00 นาฬิกา

² หวัง (อ๋อง) เป็นคำเรียกผู้ปกครองดินแดน “กวางมั่วหวัง” แปลว่า หวังผู้ปกครองทะเลทรายอันกว้างใหญ่

³ คำเรียกเมืองหลวงอย่างเป็นทางการของบ้านเมืองที่ปกครองโดยจักรพรรดิ ส่วนใหญ่มักเป็นเมืองที่ประทับของจักรพรรดิหรือเป็นที่ตั้งของวังหลวง

⁴ เพลงเชื้อเชิญให้ดื่มสุรา

⁵ ชื่อตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงของจีน ลำดับยศต่ำกว่ากงจู้ (องค์หญิง)

เพื่อนท่านดีหรือไม่”

“ไม่เป็นไร อวิ้นมันยังต้องอยู่ด้านหน้าคอยจับตาดูพอมดใหญ่ของ
เผ่าฮั่วถู เข้าไปเองได้” นางเปิดกล่องใบหนึ่งที่นำมาจากจวนซื่อหวัง หยิบของ
ชิ้นหนึ่งออกมา...เป็นหยกยาวหนึ่งชิ้น⁶ สีแวววาวดุจแก้วหลิวงาสี⁷ รูปทรง
เหมือนต้นไม้ ขาวดุจหิมะตลอดอัน มีเพียงแต่र्मสีชาดที่หัวป็น ยามอยู่
ใต้แสงไฟดูเลื่อมพรายดุจเมฆพราวแสง

อาจารย์บอกว่าป็นนี้มีชื่อว่า “อวิ์กุ”⁸ มาจากใต้ทะเลลึกของทะเลปี้ลั่ว
ที่แม่แต่่มนุษย์เืองยังว่ายลงไปไม่ถึง เติบโตอยู่ในรอยปริแยกของ
บ่อปีศาจเทพ ถูกอัคคีพิภพเคี้ยวกร้า ถูกน้ำทะเลโถมทับ ภายใต้การ
หล่อหลอมด้วยน้ำแข็งและเปลวเพลิง หนึ่งร้อยปีจะยาวขึ้นเพียงหนึ่งซุน⁹
เท่านั้น เป็นของยุคบรรพกาลที่ตกทอดมาจากสมัยไปเว่ยหวงโฮ่ว หนึ่งใน
เครื่องมือเวทที่ล้ำค่าที่สุดในโลก

ไปเว่ยหวงโฮ่ว? ล้อเล่นน่า นั่นมิใช่มีอายุตั้งเจ็ดพันปีแล้วหรือ
เสียนกวน¹⁰ บนเขาจิวี่พวกนี้ชอบเอาเรื่องลึกลับมาหลอกเชื่อพระวงศ์และ
ชนชั้นสูงของคองซางอยู่เรื่อย

กระนั้น ยามนี้เมื่อนางหยิบอวิ์กุขึ้นมา กลับรู้สึกประหม่านิดๆ
ตั้งแต่อาจารย์มอบเครื่องมือเวทนี้ให้ นางเคยใช้มันร้ายอาคมเพียง
ครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งก่อนเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ยังทำเอาโกลาหล
ไปหมด ครั้งนี้นับว่าเป็นการเอามาใช้กันอย่างแท้จริง

ไม่รู้ว้า...นางสูดหายใจเฮือกหนึ่ง หยิบอวิ์กุขึ้นมา แทะลงบนมือซ้าย
ของตนอย่างรวดเร็วเด็ดเดี่ยว

⁶ 1 ชิ้น เท่ากับประมาณ 1 ฟุต

⁷ เครื่องแก้วโบราณชนิดหนึ่งของจีนที่ผลิตจากฝีมือมนุษย์ด้วยกรรมวิธีอันซับซ้อน เป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมของจีนที่มีมานานนับพันปี มีหลายสีและมีลักษณะใสแวววาว

⁸ แปลว่า กระดูกหยก

⁹ 1 ซุน เท่ากับประมาณ 1 นิ้ว

¹⁰ แปลตรงตัวคือ เทพเซียนที่มียศตำแหน่ง หากเป็น “ต้าเสียนกวน” ในเรื่องนี้ จะเป็นชื่อตำแหน่งของผู้ที่ทำหน้าที่เสมือนเทพ เป็นผู้ประกอบพิธีกรรมสำคัญทางจิตวิญญาณและเป็นสื่อกลางในการติดต่อระหว่างมนุษย์กับเทพเจ้า

จึก! หยอดสีแดงสดปรากฏขึ้นที่นิ้วกลางข้างซ้ายทันใด

หยดโลหิตรวมตัวกันบนปลายนิ้วขาวเนียน ค่อยๆ ใหญ่ขึ้นทีละนิด เหมือนลูกปัดกลิ้งหาเม็ดหนึ่ง แต่จังหวะที่กำลังจะกลิ้งหยดลงไปกลับเหมือน ถูกดึงดูดไว้และไหลย้อนกลับเข้าไปในปีน...อ้าว! ูกดูดซับโลหิตหยดนั้น แต่มลึซาดที่ยอดปีนเข็มจัดขึ้นทันตา ก่อนจะมีบุปผาผลิบาน

นางรีบประสานมือทั้งสองข้าง ท่องคาถาในใจ

ระหว่างร้ายกาถาลันๆ บุปผาประหลาดดอกนั้นบานสะพรั่งด้วยความเร็ว ที่เห็นได้ชัด จากนั้นร่วงโรย สุดท้ายกลายเป็นกลีบดอกไม้ห้ากลีบ ร่วงตกลง บนแพรต่วนเนื้อนุ่มปักลายบนเตียง

จังหวะที่กลีบดอกไม้หล่นลงไป บนแพรต่วนปักลายพลันปรากฏ จูเหียนอึกคนทีรูปร่างหน้าตาเหมือนนางทุกประการ!

อ้าว! เพยซึ่งอยู่ด้านข้างสุดหายใจด้วยความตระหนก เกือบจะหวีดร้อง ออกมา...นี่คืออาคมหรือ ในจวนหวังต่างพูดกันว่าสมัยเด็ก ๆ จูเหียนจวินจู่ เคยไปเรียนวิชาอาคมที่เขาจิวอี้ ที่แท้เรื่องนี้ก็เป็นความจริง!

“ไม่ต้องกลัว นี่เป็นเพียงเปลือกกลางเปล่าที่เสกขึ้นจากเลือดของข้า เท่านั้น” นางปลอบอ้วเพย ยกมือขึ้นหยิกใบหน้าของ “จูเหียน” ที่อยู่บนเตียง ผู้นั้น...บริเวณที่สัมผัสอ่อนนุ่ม เป็นผิวกายมนุษย์อย่างแท้จริง เนื้อและกระดูก สมดุล ไม่แตกต่างอันใดกับคนที่มิมีชีวิต กระนั้นคนที่ถูกหยิกกลับมีสีหน้า หนึ่งเฉยราวกับหุ่นไม้

จูเหียนหนีบอ้วกูขึ้นมาแตะตรงหว่างคิ้วของ “จูเหียน” ผู้นั้น ปากขมุขมิบ หุ่นตัวนั้นก้มศีรษะลงซ้าๆ คล้ายกำลังรับคำสั่งนาง

“อาคมนีคงอยู่ได้เพียงสิบสองชั่วยามเท่านั้น ต้องรีบแล้ว” จูเหียน ร่ายคาถาเสร็จ ตรวจสอบผลงานของตนเองอย่างถี่ถ้วน จากนั้นหันไปสั่ง สาวใช้ประจำตัว “รีบเอาเสื้อผ้าชำระมาให้นาง สวมเครื่องประดับของข้าด้วย ตั้งแต่ในจรदनอก ห้ามขาดไปแม้แต่ชิ้นเดียว เข้าใจหรือไม่”

อ้วเพยมองหุ่นคนแข็งที่อด้วนนั้น ในใจหวาดหวั่น “จวินจู่ ท่านคิดจะ...”

“ไม่ต้องพูดมาก! เรื่องนี้ข้าหารือกับพวกเจ้าสองคนระหว่างทาง ก่อนหน้านั้นแล้วมิใช่หรือ มาตอนนี้เจ้านึกกลัวแล้วหรือไร เจ้าคิดจะใช้ชีวิตอยู่

กลางทะเลทรายที่แม่แต่นกยังไม่มาถ่ายมูล¹¹ แห่งนี้ไปตลอดชีวิตจริง ๆ หรือ” จุฬเหี้ยมซึ่งมีนิสัยใจร้อนหุนหัน หมดความอดทนขึ้นมาทันใด “ประเดี๋ยวพอทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เจ้าวิ่งออกไปตะโกนขอความช่วยเหลือทันที เข้าใจหรือไม่”

อวีเฟยพยักหน้าอย่างฉลาดกลัว กำสายคาดเอวแน่น

“ไม่ต้องกลัว เรื่องนี้ง่ายตายมาก ต้องสำเร็จแน่” จุฬเหี้ยมปลอบนางอีกครั้ง เสียบอวีฟูกลับลงในเรือนผม คลุมเลือดคลุมตัวใหญ่แล้วเดินออกไป “ประเดี๋ยวรอฟังสัญญาณจากข้า แคทำตามแผนก็พอ”

ข้างนอกอากาศหนาวเหน็บ ลมหนาวส่งเสียงหวีดหวิวหอบหิมะมา ทำเอาคนแทบมีอาการตาได้ นางตั้งหมวกที่เย็บติดกับเสื้อคลุมปิดบังเส้นผมและใบหน้า อ้อมผ่านกระโجمหลังแล้วหลังเล่าที่ก่อกองไฟไว้ คอยหลบคนของแดนประจิมที่ตีมะจนมามายอย่างระมัดระวัง สองมือประสานกันซ่อนในแขนเสื้อ ทำมูทราเร้นกาย

โชคดีที่อวีฟูกำลังยืนด้านหน้าคอยคิดหาวิธีรั้งตัวพอมดใหญ่ของเผ่าฮั่วฉู่ไว้ ทำให้ไม่แล้วด้วยพลังเวทและสายตาของตาเผ่าผู้ั้น น่ากลัวว่าตนคงไม่อาจไปมาอย่างอิสระเช่นนี้ได้แน่

นางพุ่งออกไปท่ามกลางลมหิมะ มุ่งหน้าออกห่างจากบริเวณกระโجمมากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่รู้เดินไปไกลเพียงใด กระทั่งหูไม่ได้ยินเสียงโหวกเหวกของผู้คน จึงหยุดด้วยความเหนื่อยล้า ใช้นิ้วมือแข็งที่ปิดหมวกกันลมออกพบว่าในปากมีแต่เศษหิมะ แทบจะหายใจไม่ได้

บริเวณนี้เป็นขอบเขตรอบนอกสุดของซุซ่าฮาหลู่แล้ว หากเดินออกไปอีกก็จะเป็นทุ่งหญ้า

ว่ากันว่าหิมะระลอกสองนับตั้งแต่ย่างเข้าเหมันต์นี้ตกต่อเนื่องมาเดือนกว่าแล้ว ทัพบมเป็นชั้นหนาถึงสองฉือ ฤดูเหมันต์ที่หนาวเหน็บเช่นนี้น่ากลัวว่าปศุสัตว์ที่เลี้ยงแบบปล่อยอยู่ข้างนอกคงต้องหนาวตายกระมังแล้วชนเผ่าเร่ร่อนพวกนั้นใช้ชีวิตอย่างไรให้อยู่รอดจนถึงฤดูวสันต์กันนะ

¹¹ หมายถึง สถานที่แค้นแค้นกันดาร

ที่นี่คือที่ลุ่มอ้ายหมีย่าที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ของแดนประจิม... เป็นพื้นที่สีเขียวในทะเลทรายและเป็นที่ตั้งของชนเผ่าฮั่วถู่ วัวแพะอยู่รวมกันเป็นฝูง ทรัพยากรบริบูรณ์ ทว่าเมื่อเทียบกับเมืองเทียนฉิงอันเป็นที่ตั้งของเผ่าชื่อแล้ว ยังคงห่างชั้นกันราวฟ้ากับเหว ยิ่งมีต้องพูดถึงเมื่อเทียบกับจยาหลานตี้ตูอันเจริญรุ่งเรือง... มีนาพอไถยีนว่านางต้องแต่งไปไกลถึงซูซ่าฮาลู่ หมู่เพย¹² ถึงกับหลั่งน้ำตากับฟูหวัง¹³ อยู่หลายวัน...

“อาเหยียนเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของท่าน... ฟานหวัง¹⁴ หังหกเผ่า มีใครบ้างที่ไม่แย่งกันส่งบุตรของตนไปตีตู ไยจึงต้องส่งอาเหยียนของข้าไปสถานที่แร้นแค้นกันดารให้แต่งงานกับคนป่าเถื่อนเช่นนั้นด้วย!”

“ต่อให้แต่งงานกับคนป่าเถื่อนก็ยังดีกว่าหนีไปกับทาสเจ๊กนั่น!” ฟูหวังกลับมีท่าทีผิดใจจากยามปกติ เอ่ยด้วยน้ำเสียงโกรธกริ้ว “เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องพูดมาก! ข้าขอราชโองการจากตีตูมาแล้ว หากนางกล้าไม่ไป เผ่าชื่อก็รอให้ทหารสวรรค์ยกทัพมาปราบปรามได้เลย!”

หมู่เพยไม่กล้าพูดอะไรอีก เพียงโอบนางไว้พาลางรำให้เงียบๆ ส่วนนางคิดถึง “ทาสเจ๊ก” ที่ฟูหวังพูดถึงคนนั้น อดใจลอยไปชั่วขณะมิได้ ลืมได้เพียงอย่างหาได้ยากยิ่ง

“อาเช่นนั้น เจ้าหนีไปหาอาจารย์ของเจ้าดีหรือไม่” คืบหนึ่งก่อนที่จะออกเรือน หมู่เพยแอบยึดถุงแพรหนักอึ้งใบหนึ่งใ้ นาง ข้างในเต็มไปด้วยของใช้ส่วนตัว เครื่องประดับแต่ละชิ้นล้วนเพียงพอให้คนธรรมดาทั่วไปอยู่ได้ทั้งชีวิต “ใต้เท้าสื่ออิงเป็นต้าเสินกวนบนเขาจิวอี้... แฉ็กๆ ต่อให้เป็นจยาหลานตี้ตูก็ยังคงต้องเกรงใจเขาถึงสามส่วน”

¹² คำเรียกมารดาที่เป็นชายชั้นเพย

¹³ คำเรียกบิดาที่มีบรรดาศักดิ์เป็นหวัง

¹⁴ คำเรียกเจ้าศักดิ์นา หมายถึงผู้ปกครองที่มีอาณาเขตปกครองเป็นของตนเอง สถานะเทียบเท่าเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง สามารถเป็นได้ทั้งเชื้อพระวงศ์ หรือแม่ทัพขุนนางที่มีความดีความชอบ หรือเป็นผู้ที่แยกตัวออกไปปกครองดินแดน แต่ไม่ได้ประกาศตนเป็นผู้นำรัฐอิสระ หรือเป็นผู้ปกครองที่ปกครองอาณาเขตที่กำหนดให้โดยกษัตริย์ ในเรื่องนี้ ฟานหวังหกเผ่า ประกอบด้วย เผ่าไป (ชาว) เผ่าชิง (คราม) เผ่าจือ (ม่วง) เผ่าชื่อ (แดง) เผ่าหลาน (น้ำเงิน) และเผ่าเสียน (ดำ)

นางรู้สึกตื่นตันใจ แต่ปากกลับตอบว่า “อาจารย์มักท่องจนจรไปทั่ว หรือไม่ก็กักตัวบำเพ็ญ ใครจะไปรู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ใด อีกทั้งเขาจิวอี่อยู่ห่างจากที่นี่ตั้งสิบหมื่นแปดพันหลี่ น้ำไกลจะดับไฟใกล้ได้อย่างไร”

“เจ้า...เจ้ารำเรียนวิชาอาคมกับเขามาหลายปี มิใช่เหาะเหินเดินอากาศ ทั้งยังดำดินได้หรือไร” หมู่เพยยังคงโง่ไม่หยุด “แต่ก็...ข้าจะวางฟู่ห้วงของเจ้าไว้เอง เจ้าแอบหนีไปหาเขาเถอะ!”

“ทำเช่นนั้นใช่จะมีได้ แต่ข้าหนีไปคนเดียวจะมีประโยชน์อันใด” นางแย้ง “ข้าจากไปแล้ว เผ่าชื้อจะทำอย่างไร ตี้จวิน¹⁵ ยังมีไซ่ต้องมาเอาความกับฟู่ห้วงหรือหรือ”

มองสีหน้ากัลลัฏกัฏมกังวลของหมู่เพยแล้ว นางเงิบไปครู่หนึ่ง ผ่อนเสียงให้นุ่มนวลลง เป็นฝ่ายปลอบโยนหมู่เพย “ไม่เป็นไรเจ้าคะ แต่งก็แต่งสิ กั๊วอะไรเล่า ดีร้ายอย่างไรก็ได้แต่งกับเผ่าฮั่วณูที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาสี่เผ่าใหญ่แห่งแดนประจิม ไม่นับว่าอภัยศลักเท่าใด”

“แต่เจ้าไม่ได้ชอบฝายนั้นสักหน่อย” หมู่เพยมองนาง ทำท่าจะพูดแต่ก็เงิบไป “คนที่เจ้าชอบมิใช่...มิใช่...”

“ท่านอยากพูดถึงยวนไซ่หรือไม่ ไม่เจอเขาตั้งสองปีกว่าแล้ว” นางยิ้ม นิ้วมือพันฟู่ห้อยของสายคาดเอวจนขมวดเป็นปมโดยไม่รู้ตัว แสร้งพูดเหมือนไม่มีอะไร “ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้ชอบข้า ข้าคิดได้แล้วละ” นางเงิบไปครู่หนึ่ง ถอนหายใจพลงเสียงเบา “อันที่จริงคิดไม่ตกแล้ว จะทำอย่างไรได้ ตอนนี้เขาอยู่ที่ใดในอวิ้นฮวง¹⁶ ข้ายังไม่รู้เลย”

“เฮ้อ...จะอย่างไรก็เป็นมนุษย์เจือก” หมู่เพยรำพึงอย่างทอดถอน “จวินจูที่เป็นเชื้อพระวงศ์แห่งกงซาง จะอยู่ร่วมกับมนุษย์เจือกที่เป็นทาสมารุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อย่างไร แม้ว่าคนที่ชื้อยวนผู้นั้น...เฮ้อ อันที่จริงนิสัยใจคอ นับว่าดีทีเดียว”

รอยยิ้มบนใบหน้าจุฬเหียนชะงักนิด ๆ คล้ายคิดไม่ถึงว่าหมู่เพยจะเอ่ยเช่นนี้

¹⁵ในที่นี้เป็นคำเรียกกษัตริย์อย่างยกย่อง

¹⁶ แปลว่า แดนเมฆา

ยวน ซื่อนี้ดำรงอยู่คู่จวนหวังมานับร้อยปี แต่กลับเป็นคำต้องห้าม มาโดยตลอด ทุกครั้งที่ชื่อหวังเอ่ยถึงล้วนมีแต่คำปราชญ์ต๋าหออย่าง กราดเกรี้ยว...หากไม่เพราะมนุษย์เงือกผู้นี้มีความเกี่ยวข้องกับเผ่าชื่อมานาน นับร้อยปี ทั้งยังเคยสร้างความดีความชอบใหญ่หลวงให้แก่จวนชื่อหวัง ในเมื่อยังมีป้ายละเว่นโทษตายที่เที่ยดของนางมอบให้ ตอนที่ฟูหวังโกรธจัด คงลากตัวเขาออกไปให้ห้ำหั่นแยกร่างแล้วกระมัง

“สิ่งที่ยากเหนือยว้ในโลกหล้า คือพัคตร์ชาต¹⁷ ในคันถ่องแลบุปผา ที่ปลิดปลิว”

คืนก่อนที่เขาจะออกจากจวนชื่อหวังที่อาศัยอยู่มานับร้อยปี เขาเคยเอ่ยคำนี้กับนาง คำพูดนั้นทำเอานางที่ไม่กลัวฟ้าไม่เกรงดินฟังแล้วนั่งนไปนาน หัวใจว่างโหวง

“มนุษย์เงือกที่มาจากทะเลปีศาจเหล่านั้น มีรูปโฉมงดงามที่สวรรค์ประทานให้...เจตจรัสตุดวงตะวัน อ่อนโยนดุจธารวสันต์ สตรีคนใดบ้างที่ไม่ชมชอบ” หมู่เพยถอนใจเบาๆ ทำท่าจะพูดแต่ยั้งไว้เสียก่อน “อย่าว่าแต่เจ้าเลย คิดถึงเมื่อครั้งเจิงไท่ฟูเหริน¹⁸ เองก็...”

“หือ?” จูเหยียนอดสงสัยมิได้ “ท่านอย่าเทียบทำไมหรือเจ้าคะ”

หมู่เพยเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า เปลี่ยนเรื่องคุย “เฮ้อ หากไม่เกิดเรื่องนั้นขึ้นมาเสียก่อน เดิมฟูหวังของเจ้าตั้งใจจะให้เจ้าไปร่วมการคัดเลือกชายาที่ดีที่สุดด้วยกันกับจิวินจู่คนอื่น ๆ ของหกเผ่า...รูปโฉมอาเหยียนของข้าใช้ว่าจะด้อยกว่าเสวียอิงจิวินจู่ของเผ่าไป ไม่น่าวา...”

“อา มารดาเห็นบุตรเป็นชืชื่อ¹⁹ แท้ ๆ เชียว...เสวียอิงน่ะงามกว่าข้า เป็นไหนๆ!” นางซัดจินตนาการของมารดาอย่างไม่เกรงใจ สาदन้าเย็น

¹⁷ หมายถึง รูปโฉมงดงาม หญิงงาม มาจากคำภาษาจีนคือ “จูเหยียน” (朱顏)

¹⁸ “ไท่ฟูเหริน” เป็นคำที่ใช้เรียกมารดาของหวังหรือโหวอย่างยกย่อง “เจิง” เป็นคำที่ใช้เรียกญาติที่ห่างจากตัวเองสองรุ่น เจิงไท่ฟูเหรินจึงเป็นคำที่มารดาของจูเหยียนใช้เรียกย้าหวดของสามี

¹⁹ ชืชื่อ (ไซซี) หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ส่วนนวนนี้หมายถึงคนเป็นแม่ยอมเห็นลูกตัวเองงามที่สุด

ใส่อีกฝ่าย²⁰ ซึ่งหน้า “อีกอย่างหวงโช่วและไต่จื่อเพย²¹ ทุกยุคทุกสมัย ของคงซางล้วนต้องคัดเลือกมาจากเผ่าไป เกี่ยวกับข้าที่ใดเล่า หรือท่านอยากให้บุตรสาวของตนไปเป็นอนุผู้อื่น”

หมู่เพยมุ่นคิ้ว “ตอนแม่แต่งให้ฟูหวังของเจ้าก็มิได้เป็นเจิ้งเพย²²... ได้อยู่กับคนที่ชอบก็ดีแล้ว ตำแหน่งฐานะสำคัญถึงเพียงนั้นเสียหรือ”

ก็สำคัญนะสิ! หาไม่แล้วแต่ก่อนท่านคงไม่ต้องถูกแม่มัดเผา²³ นั้นรั้งแกทุกวี่วัน กระทั่งนางตายจึงได้ลืมตาอ้าปาก จูเหียนบ่นในใจ แต่เนื่องจากกลัวหมู่เพยจะเสียใจ จึงไม่กล้าพูดออกมา

หมู่เพยมองสีหน้าดีร้ายของนาง ถอนหายใจเบาๆ “นั่นสิ เจ้าจะยอมลดศักดิ์ฐานะตนเองให้ด้อยกว่าผู้อื่นได้อย่างไร ด้วยนิสัยใจร้อนนั้ววามไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ของเจ้า หากไปจยาหลานตั้ตู่จริง จะต้องก่อเรื่องได้ตลอดเวลาแน่นอน ไม่แน่อาจเดือดร้อนมาถึงวงศ์ตระกูล...” พูดถึงตรงนี้ หมู่เพยก็หัวเราะทั้งน้ำตา ไออีกหลายที “ตั้งนั้น แค็กๆ ไม่ได้แต่งไปตีตุ ก็นับว่าเป็นวาสนาในคราวเคราะห์กระมัง...”

“อย่าพูดเช่นนั้นลิทานแม่!” นางแก้อกระดากเล็กน้อย “ลูกรู้กาลเทศะหรือหน้า!”

“เช่นนั้นเจ้ายังจะเถียงฟูหวัง?” หมู่เพยโอฬางตำหนินาง “ตอนนั้น... แค็กๆ ตอนนั้นหากเจ้ายอมอ่อนข้อสักหน่อย เอ่ยวาจาน่าฟังให้ฟูหวังของเจ้าบรรเทาโทสะ มนุษย์เงือกผู้นั้นคงไม่ต้องมีจุดจบเช่นนั้นหรอก... คนเขาอาศัยอยู่ในจวนหวังมาร้อยกว่าปีอย่างสงบสุข ไม่ได้ก่อปัญหาอะไร หากมิใช่เพราะเจ้าก่อเรื่องใหญ่โต จะต้อง...”

รอยยิ้มบนใบหน้าจูเหียนหายวับ ไม่พูดอะไรอีก

นั่นสินะ หากตอนนั้นข้ายอมคุกเข่าอ้อนวอนฟูหวังดีๆ บางทีวันอาจไม่ต้อง...

²⁰ หมายถึง ทำลายความกระตือรือร้นของผู้อื่น หรือทำให้เสียความรู้สึก

²¹ ตำแหน่งชายของไต่จื่อ (องค์รัชทายาท)

²² ตำแหน่งชายาเอก

²³ ภาษาจีนเป็นคำเรียกหญิงชราขายเนื้อหรือหญิงชราขายใจในเชิงเสียดสี

“อาเหียน เจ้าถูกตามใจแต่เล็กจนเสียนิสัย” หมู่เพยมองนางพลางสายหน้า “ใจกล้า มากความสามารถ เฉลียวฉลาด เก่งกาจ ทั้งยังไม่ยอมคน...หากเป็นชาย ไม่รู้ฟูห้วงของเจ้าจะยินดีเพียงใด แต่เจ้ากลับเกิดเป็นหญิง...”

“เรื่องนี้โทษเข้าได้รึ” นางขุนเคื่องเล็กน้อย ผุดลุกขึ้นมา “เห็นน้อยชุดๆว่าเป็นเพราะฟูห้วงให้กำเนิดบุตรชายไม่ได้! ท่านดูสิ เขาแต่งอนุเข้ามาตั้งมากมายเพียงนั้น สิบกว่าปีแล้วก็ยังไม่สามารถ...”

“คุยอะไรกัน” เสียงดังสนั่นประหนึ่งฟ้าผ่าลอยมาจากนอกประตูชื่อห้วงก้าวยาวๆเข้ามา

นางสะดุ้งจนหัวหด กลืนคำพูดท่อนหลังกลับลงไป

“จะออกเรือนอยู่แล้ว ยังมัวมาคุยเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่ที่นี้!” ชื่อห้วงซึ่งตัวจ้องบุตรสาวที่ไม่สำรวมของตนด้วยความโมโห โกรธจนคิ้วหนาทั้งสองข้างซีซัน ตวาดเสียงลั่นดุจฟ้าคำราม “ไม่รู้กาลเทศะ ปากไม่มีหูรูตรอไว้เจ้าแต่งไปซุซาฮาหลูแล้ว ดูซิ ยังจะมีใครคอยให้ท้ายเจ้าอีก”

ด้วยเหตุนี้เอง นางจึงถูกชู้หน้าผาก อบรมสั่งสอนยาวหนึ่งชั่วยามเต็มหลายครั้งที่อยากเอยกปากแย้ง แต่เห็นแววตาน่าสงสารของหมู่เพยแล้วก็ได้แต่อดทนไว้...ช่างเถอะ ถึงอย่างไรก็เดือนกว่าชู้ก็จะออกเรือนไปแดนไกล เสียงดุด่าของฟูห้วง ถือเสียว่าฟังหนึ่งรอบลดลงหนึ่งรอบแล้วกัน! อีกอย่างฟูห้วงก็ปากแข็งไปอย่างนั้นเอง ต่อให้ชู้ออกเรือนไปไกลถึงซุซาฮาหลู แต่หากคนของเผ่าฮั่วถูกล่าและต้องข้ามแม่น้ำแต่ปลายนี้ ฟูห้วงมิใช่จะยกทัพจากเมืองเทียนจีเพิ่งรุดไปที่อีกฝ่ายหรอกรึ

นาง จูเหียนจวินจู้ เป็นธิดาคนเดียวของชื่อห้วง หากภยันหน้าบิดาไม่มีน้องชายน้องสาวให้นางแล้ว นางก็จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งชื่อห้วงปกครองดูแลแดนประจิมทั้งหมด...ดังนั้นหลังจากนางเข้าพิธีปักปัน²⁴ สี่เผ่าในแดนทะเลทรายจึงแย่งกันมาเจรจาสู่ขอ ฟานหวังชื่อจื่อ²⁵ มากมายเหยียบบรรณี่

²⁴ พิธีซึ่งจัดเมื่อเด็กหญิงอายุครบ 15 ปี เพื่อแสดงว่าเป็นหญิงสาวเต็มตัว พร้อมออกเรือนได้

²⁵ คำที่ใช้เรียกทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งของเชื้อพระวงศ์ชายยศหวัง กง และโหว

ประตุนั้นแทบพัง

เดิมฟูห้วงดูแคลนชนเผ่าในแดนประจิมเหล่านี้ อยากรเลือกเขยขวัญ จากหกเผ่าแห่งคางซางมากกว่า คิดไม่ถึงว่านางเลือกไปเลือกมา สุดท้าย กลับเลือกทาสเงือกคนหนึ่ง ทั้งยังเกือบหนีไปด้วยกัน! ชื่อห้วงโกรธจัด จึงขอราชโองการจากจายาหลานตี่ตู เลือกสามีให้บุตรสาวที่ไม่รักนวลสงวนตัว ผู้นี้ของตนอย่างรวดเร็วเฉียบขาด จัดการส่งนางออกเรือนไปเสีย

เขยขวัญที่ชื่อห้วงเลือกมาก็คือผู้ปกครองคนใหม่ของเผ่าฮั่ววู เคอเออร์เค่อว้ยยีลี่ปี้

เคอเออร์เค่อโตกว่าจุฬเหียนเพียงสองปี นิสัยห้าวหาญ ชื่นชอบ การล่าสัตว์ ว่ากันว่าสามารถฉกร่างหมาป่าขาวในทะเลทรายได้ด้วยมือเปล่า หลังจากห้วงเยี่ยผู้เฒ่าสิ้นชีพ เขาก็เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งห้วง ช่วยคางซาง ปกป้องประตูสู่ทิศตะวันตกของอวินฮวง ได้รับยศ “กวางม้าห้วง” ที่ตั้งดูแลตั้งให้ มารดาบังเกิดเกล้าของเขาคือต้าเพย²⁶ ของห้วงเยี่ยผู้เฒ่า เป็นจางกงจู²⁷ แห่งเผ่าซาฉี นิสัยใจคอโหดเหี้ยม อุบายเหนือดคน เล่ากันว่าครั้งหนึ่งที่ เคอเออร์เค่อสามารถเอาชนะพี่น้องทั้งหลายขึ้นเป็นหวังคนใหม่ ทั้งยังคว้า โอกาสเจรจาเรื่องเกี่ยวข้องกับชื่อห้วง จนกระทั่งได้แต่งงานกับผู้สืบทอด ตำแหน่งหนึ่งวิห้วง²⁸ ของแคว้นซื่อ ทุกชั้นทุกตอนล้วนไม่พ้นแผนการ อันแยบคายของมารดาบังเกิดเกล้าของเขา

มีแม่สามีเช่นนี้ นางแต่งไปอยู่ในทะเลทรายตามลำพัง คิดดูแล้วชีวิต ไม่น่าจะง่ายดายนัก

...

จุฬเหียนนอนหายใจ เดินอ้อมค่ายใหญ่ท่ามกลางลมหิมะเจี๊ยบ ๆ จนกระทั่ง มาถึงคอกม้าที่อยู่ห่างไกล

²⁶ หมายถึงชายาเอกของห้วง

²⁷ ชื่อตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงของจีน ส่วนใหญ่เป็นธิดาสายตรงของหวงตี้หรือเป็น พี่สาวน้องสาวของหวงตี้

²⁸ หมายถึงตำแหน่งหวังที่เป็นสตรี

ในบรรดาสี่เผ่าใหญ่แห่งแดนประจิม เผ่าฮั่ววู่ในที่ลุ่มอ้ายหมีย่า ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งกำเนิดอาชาชั้นยอด แน่หนอว่าในคอกม้าย่อมมีม้าล้ำค่า ยืนเรียงรายอยู่เต็มไปหมด ข้าราชการที่ดูแลคอกม้ายามนี้เฝ้าพบบอกอยู่กับโตะสุรา เนื่องจากอากาศหนาวเหน็บ อาชาเลี้ยงชื่อที่มีมูลค่ามหาศาลจึงยืนเบียดชิดกัน ชุกหัวนอนหลับและส่งเสียงเบาๆ ออกมาทางจุก ลมหายใจร้อนที่เป่าออกมา จับตัวเป็นควันขาวท่ามกลางราตรี

ผีเท้าของนางเบามาก แม้แต่ม้าที่ตื่นตัวที่สุดก็ยังไม่ลืมตาขึ้นมา

“เอละ ตรงนี้แล้วกัน อากาศหนาวขนาดนี้ คนจะแข็งตายอยู่แล้ว” จูเหยียนบ่นพลางหยิบขวดหยกใบหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อ ดึงจุก ด้านบนออก ฉับพลัน หมอกควันหลายสายพุ่งขึ้นมาจากขวดหยก ถูกลมหิมะพัดพาไปในชั่วพริบตา อาชาชั้นดีเหล่านี้ส่งเสียงออกมาทางจุกดังลั่น แต่กลับไม่ตื่นขึ้นมา ทางสะบัดที่หนึ่งแล้วกลับลึก

เท่านี้ก็เรียบร้อย อีกประเดี่ย่อมไม่มีม้าที่ตื่นตระหนกมาทำให้นางเสียแผน

จัดการกับม้าเสร็จ จูเหยียนเดินกลับออกไปบริเวณที่โล่ง ดึงอวัยวะใน ศีรษะลงมา พอปีนถูกชักออก เรือนผมยาวสีแดงเข้มก็แผ่สยายดูฉุนแฉะ พลั่วสะบัดกลางสายลมดูฉงฉิงนาม

นางก้มตัวลง ปักอวัยวะลงบนพื้นหิมะ

ปลายหมันตีในทะเลทราย อากาศหนาวเหน็บจนน่ากลัว พื้นจับตัวเป็นชั้นน้ำแข็งที่แข็งมาก ตอนปีนปักลงไปถึงชั้นเกิดเสียงราวกับโลหะเสียดสีกัน

สองมือของนางกุมอวัยวะไว้ ออกแรงวาดวงกลมบนพื้นหิมะอย่าง บิดเบี้ยวโดยล้อมรอบตนเองไว้ตรงกลาง

“เฮ้อ ผึกมาตั้งเป็นร้อยๆ รอบแล้ว ก็ยังวาดได้ไม่กลมอยู่ดี” นางมอง ผลงานของตนเอง อุดพืชมทำไม่ได้ “อาจารย์เห็นเข้าต้องดูข้าแน่”

จูเหยียนถอนหายใจ ใช้แขนขวาเป็นจุดศูนย์กลาง เริ่มสลักวดลายที่สลับซับซ้อนบนพื้นหิมะอย่างพิถีพิถัน แต่ละขีดแต่ละเส้นล้วนไม่กล้า ผิดพลาดแม้แต่หน่อย

ผ่านไปหนึ่งเค่อ²⁹ เต็ม นางก็วาดลวดลายสลัษับซ้อนบนพื้นหิมะ
เสร็จ

“เอาละ ไม่น่าจะผิดพลาดแล้วกระมัง” สุดท้ายนางตรวจสอบอีกครั้ง
หนาวจนนิ้วมือแข็งไปหมด นางเป่าลมหายใจร้อนเพื่อให้ความอบอุ่น จากนั้น
รวมพลังไว้ที่ฝ่ามือแล้วปักอวิ๋วกลงไปตรงกึ่งกลางภาพยันต์จนเกือบมิดด้าม
มีเพียงแต่มีซาดตรงหัวปิ่นเท่านั้นที่โผล่พ้นหิมะ

สองมือประกบกัน เริ่มร่ายคาถา

อาคมกลุ่มอัสตร์เป็นอาคมซับซ้อนที่สุดในบรรดาอาคมทั้งหมดที่นาง
เล่าเรียนมา ทั้งยังเอามาใช้ในสถานการณ์จริงเป็นครั้งแรก จึงรู้สึกประหม่า
นิด ๆ อย่างเล็กน้อยไม่ได้ แต่ยิ่งตื่นเต้นก็ยิ่งผิดพลาด เพิ่งจะท่องคาถาไปได้
ไม่กี่ท่อนก็ผิดพลาดหนึ่งเสียแล้ว นางส่งเสียง “เพ้ย” เบา ๆ ในใจร้อนรน ได้แต่
ทำหน้าอยู่ เริ่มร่ายคาถาใหม่ตั้งแต่ต้น

ครั้งนี้นางไม่เสียสมาธิ คาถาถูกเปล่งออกมาอย่างไหลลื่นดุจสายน้ำ
ยืดยาวต่อเนื่อง

ท่ามกลางเสียงท่องคาถา อวิ๋วที่ถูกปักลงบนพื้นหิมะดูดซับพลังจาก
พื้นดินและขยายขนาดอย่างรวดเร็ว จากเดิมหนึ่งนิ้ว เพียงพริบตาก็กลายเป็น
ไม้กายสิทธิ์วิจิตรงดงามโผล่พ้นพื้นหิมะ ดุคล้ายต้นไม้หยก! ยันต์บนพื้น
ใต้ฝ่าเท้านางพลันแปลงรัศมีเรืองรอง!

ภายในวงกลมที่สองแสงสว่าง พื้นดินที่ถูกหิมะทับถมเริ่มปูดนูนขึ้น
ราวกับใต้หิมะมีบางอย่างกำลังตื่นขึ้นจากการหลับใหลและเคลื่อนไหวไปมา
อย่างกระสับกระส่าย อาชาชั้นดีในคอกม้าคล้ายรับรู้ถึงสัญญาณไม่ดีบางอย่าง
จึงตื่นตัวเช่นกัน แต่เนื่องจากถูกนางพันนาการไว้ด้วยอาคมเมื่อครู่ จึงไม่อาจ
วิ่งหนีไปได้

“ลุกขึ้น!” หลังจากร่ายคาถาคำสุดท้ายจบ จุฬเหียนจับอวิ๋วและถอนมัน
ขึ้นมา

ไต่ยืนเพียงเสียงซึบ หิมะบนพื้นคลุ้งตลบ!

²⁹ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

เสียงคำรามตำระลอกหนึ่งดังมาจากใต้พื้นหิมะ แผ่นดินปริแยกจากกัน
ในชั่วพริบตา บางอย่างพุ่งทะยานขึ้นมา

นั่นเป็นสัตว์ขนาดมหึมาที่ไม่เคยพบเห็นในโลกมาก่อน ผุดขึ้นมาจาก
ใต้พื้นดินตัวแล้วตัวเล่า! พุ่งขึ้นไปรวมตัวกันกลางอากาศจนก่อเป็นรูปร่าง
จิ้งหะที่ร่วงตกลงบนพื้น...สัตว์มหึมาเหล่านั้นลื้อมนางไว้ ทำทางดูตันน่ากลัว
หมายกระโจนเข้าใส่ แต่ก็เหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง จึงถอยหลบ
อยู่นอกวงกลมที่เปล่งรัศมี

จูเหยียนซูอูว์ก็ขึ้นกลางอากาศ “ลูกเข้า!”

สัตว์มหึมาเหล่านั้นสั่นสะท้านทันใด คล้ายถูกพละกำลังบางอย่าง
ที่มีอาจต้านทานกดขี่ไม่ได้ หมอบลงอย่างพร้อมเพรียง เข้าหน้าองลูกเข้า
บนพื้นหิมะ!

นางหยิบอูว์ก็ขึ้นมา ตะตะที่หน้าผากของสัตว์อสูรเหล่านั้นเบา ๆ
ร้ายคาถากล่อมสัตว์ตามตำราจนจบท่อนสุดท้าย “สิ่งมีชีวิตทั้งหลายใน
หกทิศแปดดินแดน³⁰ จงฟังบัญญัติข้า!”

สัตว์ยักษ์เหล่านั้นก้มหัวลงตัวสั่น หลู่ลงอย่างเชื่องเชื่อ

นางใช้อูว์ก็ตะตะหน้าผากสัตว์ยักษ์เหล่านั้น พิมพ์เบา ๆ คล้ายออกคำสั่ง
อะไรบางอย่าง หลังจากเก็บอูว์ก็กลับไป นางยกมือขึ้น ชี้ไปยังกระโจม
ที่อยู่ไกลออกไป ตะโกนเสียงต่ำ “ไปได้!”

พี่ว! ลมหิมะปั่นป่วน ผุ่งสัตว์ทะยานไปยังกระโจมทอง!

จูเหยียนแผ่มองอยู่ไกล ๆ พรุฬมหายใจออกมา

ในที่สุดก็จัดการเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อย ต้องรีบหนีแล้ว นางไม่กล้ารั้ง
อยู่ที่นี้นาน ทำอูว์ก็ไว้ในมือ เมื่อแบออกอีกครั้งอูว์ก็กลับเป็นปีนหยกดัง
เดิม นางเสียบปีนลงบนมวยผม คลุมศีรษะด้วยหมวกที่ติดกับเสื้อคลุม

³⁰หกทิศ หมายถึง บน ล่าง เหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตก แปดดินแดน
หมายถึง ดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออก ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทิศตะวันออกเฉียงใต้
ทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันตก ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ และทิศตะวันตกเฉียงใต้ หกทิศ
แปดดินแดน อุปมาถึงทั้งโลก ทุกหนทุกแห่ง

บดบังใบหน้าไว้ เลื่อมจ้าแวววาวเยี่ยวี่ซื่อจื่อ³¹ ที่ดีที่สุดในตัวหนึ่งจากในคอกม้า เพื่อใช้เป็นพาหนะในการหลบหนี

จากตรงนั้นควมม้าเร็วขึ้นเหนือหนึ่งร้อยหลี่ ผ่านหุบเขาซิงซิง³² ไปก็ถึง ผาแดงจี้³³ แล้ว บนเขามีวิหารเทพและแท่นบวงสรวง รอไว้ถึงที่นั่นค่อย วางแผนต่อก็ยังไม่สาย

ทว่าขณะที่นางจูงม้ากำลังจะหันหลัง กลับได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้น ในคอกม้า... คล้ายมีบางสิ่งย่องผ่านความมืดข้างหลังไปอย่างแผ่วเบา กรงเล็บ เสียดสีกับพื้น

จูเหยียนตกใจ ร่างกายชะงักทันที ตั้งใจเงี่ยหูฟัง

ตอนแรกนางคิดว่านั่นเป็นเพียงหมาป่าหิวโซ เพราะอากาศหนาวจัด จึงบุกเข้ามาในค่าย แต่ตั้งใจฟังให้ติดหูเหมือนจะเป็นเสียงโลหะลากไปบนพื้น เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน นางยังคงซักมิดล้นออกมาจากหลังเอว เดินตรง เข้าไปหาเสียงนั้น เขี่ยกองฟางที่ขวางอยู่ออกอย่างคล่องแคล่ว

เสียงประหลาดหยุดลงฉับพลัน ดวงตาคู่หนึ่งปรากฏในความมืด ล้องมาที่นาง

“หือ?” นางมุ่นคิ้ว พบว่าเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง

ตัวเล็กและผอมมาก ดูแล้วน่าจะหกเจ็ดขวบเท่านั้น เหมือนจิ้งจอก ทะเลทราย³⁴ ที่ขดตัวอยู่ คงเพราะอดอยากมาก ดวงตาบนใบหน้าเล็กขาวซีด จึงดูโตเป็นพิเศษ รูปร่างเป็นสีเขียวเข้ม ใบหน้าสกปรกมอมแมม ดูไม่ออก ว่าเป็นเด็กชายหรือเด็กหญิง

เด็กคนนั้นหลบอยู่หลังกองข้าวฟ่าง กำลังจ้องมองนาง นิ้วมือเปียกชุ่ม

³¹ แปลตรงตัวว่า “สิงห์หยกสองราตรี” เป็นม้าล้าค่าที่ปรากฏในตำนาน *สยู่หู่จ้วน* (ซ้องกั๋ง) มีสีขาवलอดดุจหิมะทั้งตัว สามารถเดินทางได้วันละพันหลี่ มีถิ่นกำเนิดในแดนตะวันตก จัดเป็นอาชาชั้นยอด

³² แปลว่า หุบเขาดารา

³³ แปลว่า ผาเดี่ยวตาย

³⁴ Corsac fox สุนัขจิ้งจอกขนาดกลาง ใบหน้าสีเทา ขนตามลำตัวออกสีเหลือง แซมด้วยขนขาวที่แผงอกและท้อง ชอบอาศัยอยู่ในที่ราบโล่งหรือทะเลทราย

กำแพงแบ่งอบชิ้นหนึ่งที่เช่อยู่ในน้ำจากเศษอาหารเหลือทิ้ง นิ้วมือเต็มไปด้วยรอยบวมแดงเพราะถูกความเย็นกัด

นางตะลึงงันครู่หนึ่ง เห็นอยู่ซัดๆ ว่านี่เป็นของเหลือทิ้งจากในงานเลี้ยงของพวกเขาเมื่อครู่...เด็กคนนี้อบเอามือล้วงลงไปใต้น้ำเสียของคอกม้าเพื่อหาของกินกลางดึก?

สิ่งที่ข้าทำเมื่อครู่ เด็กคนนี่คงเห็นหมดแล้วกระมัง ถ้าเช่นนั้นก็ยุ่งยากจริงๆ

นางถอนหายใจ เก็บมิดเข้าฝักและย่อตัวลง

“เจ้าเป็นเด็กบ้านใดกัน ไยจึงไม่ไปกินข้าวด้านหน้า” นางจ้องดวงตาสีเข้มของเด็กน้อยพลางถามด้วยความไม่เข้าใจ...วันนี้เป็นวันมงคลของเผ่าฮั่วถู ข้ารับใช้ทั้งหมดล้วนไปรับเน้อกับสุราชุดหนึ่งได้ เหตุใดเด็กน้อยคนนี้ก็กลับทนหิวอยู่ที่นี้เพียงลำพัง

นางพูดจาอ่อนโยนเป็นกันเอง ทว่านิ้วมือกลับยกขึ้นเงิบๆ หมายจะคว้าข้อมืออีกฝ่าย คาดไม่ถึงว่าเด็กคนนี้จะระแวงระวังยิ่งนัก ไม่รอให้นิ้วมือนางยื่นเข้ามาใกล้ก็กระโดดถอยไปข้างหลังทันที หลบมือของนางพอเขาขยับตัว เสียงประหลาดนั้นก็ดังขึ้นทันใด

จูเหยียนเหลือบมอง สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย...เท่าทั้งสองของเด็กคนนั้นถูกล่ามด้วยโซ่เหล็กหนาหนัก! โซ่ตรวนเย็นเยียบพันหนาการข้อเท้าทั้งสองข้างของเขาไว้ เขาขดตัวอยู่ตรงนั้นจ้องมองนาง คลานถอยหลังอย่างระแวงระวังเหล็กเสียดสีกับพื้น ก่อให้เกิดเสียงประหลาดที่นางได้ยินก่อนหน้านั้น

ปลายอีกด้านของโซ่เหล็กเชื่อมไปยังห้องเก็บฟืนมิดที่บด้านหลังคอกม้า

ในคำคืนที่น้ำหยดลงมายังกลายเป็นน้ำแข็งเช่นนี้ เด็กคนนี่เสื้อผ้าขาดวัน มือเท้าที่ไพล่ให้เห็นล้นเต็มไปด้วยรอยแผลจากความเย็น ข้อเท้าเล็กมีแต่สะเก็ดเลือดซ้อนทับหลายชั้น แผลสมานและเน่าเฟะซ้ำๆ...ที่น่ายสยดสยองกว่านั้นคือ นางพบว่าสาเหตุที่เด็กคนนี้อยู่ในท่าคลานตลอดเวลาเพราะท้องเขาหนูนอกมาเหมือนมีก้อนเนื้ออยู่ในท้อง ทำให้ไม่สามารถยืนตัวตรงได้

หรือจะเป็นลูกของนักโทษ? หาไปแล้วเหตุใดจึงมีสภาพอ่อนจนน่า
เช่นนี้

นางคิดพลางสืบเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

เด็กที่เหมือนสัตว์ป่าคนนั้นจ้องนางอย่างระแวงระวัง ลากโซ่เหล็ก
คลานถอยหลังอย่างรวดเร็ว ให้ตายก็ไม่ยอมให้นางเข้าไปใกล้ มือยังคงกำ
แผ่นแปงอบที่ล้วยขึ้นมาจากในน้ำทิ้งไม่ยอมปล่อย

“นี่ ห้ามไปนะ!” จังหวะที่เขากำลังจะคลานกลับเข้าไปในประตู
จูเหียนยื่นมือออกไป คว่ำหลังคอและหัวตัวเขาขึ้นกลางอากาศอย่างง่ายดาย
เด็กคนนั้นปัดปายมือเท้าสุดชีวิต ดิ้นรนโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น แต่กลับ
ปิดปากเงียบอย่างตื้ออ้านและน่าประหลาด ไม่ยอมพูดอะไรสักคำ

“คิดจะกัดขารี” นางเองก็ไม่ใช่คนใจดี เพียงออกแรงเล็กน้อยก็บิด
แขนเด็กจนไหล่หลุด แคนเสียงเอ่ยว่า “ตึกตื่นคำตื่น ไม่ไปหลับนอนให้ตี
กลับมาอยู่ที่นี้ ข้าไม่ละเว้นเจ้าหรอก”

นางจับตัวเด็กน้อยที่ดูร้ายไว้ มีอีกข้างดึงอวัยวะออกจากเส้นผม

“แอ้...แอ้!” พลังเสียงเลื่อนรางดังขึ้นในความมืด น้ำเสียงร้อรอน
หวาดหวั่น

ชั่วขณะนั้น เด็กที่เงิบมาตลอดพลันโพล่งออกมา “ท่านแม่!
อย่าพูด!”

จูเหียนตกใจ...ที่แท้เด็กคนนี้ได้เป็นใบ้หรือหรือ

“ใครนะ?” นางมุ่นคิ้ว ครั้นรู้ว่าที่นี้ยังมีบุคคลที่สองที่เห็นเหตุการณ์
ในใจก็ยิ่งหงุดหงิด จึงลุกขึ้นไปผลักประตูห้องเก็บพิน

ห้องนี้เล็กมาก ข้างในมีแต่ความมืด กลิ่นเหม็นคาวปะทะใบหน้า
ราวกับในนี้เก็บของจำพวกเนื้อเน่าไว้ ในห้องเต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะ
ตอนแรกนางมองเห็นไม่ชัด เท่าจึงสะดุด เกือบจะหกล้ม ได้ยินเสียงเหมือน
ตะถุกอะไรบางอย่างเข้า

อวัยวะสื่อสารกับผู้เป็นนายได้ จึงเปล่งแสงจางๆออกมาทันที ส่องสว่าง
พื้นที่ข้างหน้าให้นาง

ชั่วขณะนั้น นางถึงกับตัวลั่น อดหลุดเสียงอุทานออกมามิได้!

สิ่งที่นางเตะล้มเมื่อครู่เป็นไหสุราใบหนึ่ง ทำจากดินเผาเนื้อหยาบ สูงสามนิ้วกว่า น่าจะเป็นไหสุราที่ชนเผ่าเร่ร่อนที่เป็นคอสุราใช้เก็บสุรา ฤทธิ์แรงที่หมักขึ้นเอง...ไหสุราใบนั้นกลิ้งซุกๆ ไปบนพื้น จนกระทั่งสุดท้ายชนกับผนังตรงมุมห้องและหยุดลง

แต่ไหสุราใบนั้นกลับมีศิระของสตรี!

สตรีผมยาวสยายล้มหงายอยู่ในความมืด ศิระขี้นออกมาจากไหสุรา จ้องมองนาง สองตาสีเทา ไบหน้าเกรอะกรังด้วยโลหิต...สีหน้าดูตันของนาง ทำเอาจูเหยียนที่เป็นคนใจกล้าสุดท้ายใจด้วยความตระหนก ถอยหลังกรูด

ปีศาจสาว! ในห้องเก็บพื้นแห่งนี้ซึ่งปีศาจสาวเอาไว้!

“ท่านแม่...ท่านแม่!” เด็กคนนั้นกลับคลานเข้าไป ร้องตะโกนพลางใช้แขนลิบเล็กสองข้างที่เหมือนต้นปาล์มยกเปลือกพยายามประคองไหสุราขึ้นมา ทว่าคนตัวเล็กแรงย่อมน้อย ทำอย่างไรก็ไม่อาจตั้งไหสุราหนักอึ้งนั้นขึ้นมาได้ ทุกครั้งที่พยายามได้ครึ่งทาง ไหสุราก็ล้มลงกับพื้นอีกครั้ง

ไหสุราล้มอยู่บนพื้นและกลิ้งไปมาไม่หยุด ศิระของสตรีที่ยื่นออกมาจากไหจ้องนางเขม็ง ปากได้แต่ร้องเสียงแเอ้ๆ เพราะลิ้นในปากถูกตัดทิ้ง จนถึงโคน

ชั่วขณะนั้น ในที่สุดจูเหยียนก็เข้าใจ ร้องเสียงหลงว่า “มนุษย์... มนุษย์ไหม?”

...ใช่แล้ว สตรีผู้นี้มีใช่ปีศาจ แต่เป็นมนุษย์ที่ถูกตัดแขนขาทั้งสี่และจับมัดลงในไหสุรา!

เหตุ...เหตุใดยังมีของเช่นนี้อยู่บนโลกด้วย! นางหนาวสะท้านไปทั้งตัว นั่งนอยู่กับที่ชั่วขณะ เป็นความจริงที่นางไม่กลัวภูตผีปีศาจใดๆ แต่กลับไม่รู้จะเผชิญหน้ากับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในสภาพนี้อย่างไรดี

คอกม้าแห่งนี้เป็นนครบนดินโดยแท้

ตั้งแต่เป่ย์เหมี่ยนตั้งสี่บทอดบัลลังก์ เพราะคำร้องขอของต้าซือมิ่ง³⁵

³⁵ชื่อเทพเจ้าผู้กำหนดโชคชะตา ในเรื่องนี้เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางผู้มีหน้าที่ติดต่อสื่อสารกับทวยเทพ

และตำเลินกวน จยาหลานตี้ตู่จึงมีคำสั่งให้อาณาจักรวินฮวงยกเล็กทัศนศร
ทรมานทั้งสิบ ในจำนวนนั้นรวมถึงมนุษย์ไปด้วย แต่เหตุใดในคอกม้าของ
เผ่าฮั่วถูกลับยังซุกซ่อนสตรีเช่นนี้อยู่

นางตกตะลึงจนถึงสติกลับมาไม่ได้ชั่วขณะ

เด็กคนนั้นใช้เรียวยาวทั้งหมดที่มี ในที่สุดก็ประคองไหสุราขึ้นมาได้
ใช้แขนเสื้อสกปรกเช็ดหน้าผากของมารดาที่ถูกระแทกจนแตก จากนั้น
ยื่นแผ่นแป้งอบที่กำไว้ในมือไปที่ปากนาง เห็นชัดว่าหญิงสาวในไหทิวโช
กลืนกินแผ่นแป้งลงไปคำเดียว แทบจะกัดมือผู้เป็นบุตรด้วยซ้ำ

จุฬายียนมองนางอย่างตะลึงงัน รู้สึกคุ้นตาชอบกล จู่ๆ ก็โผล่ออกมา
“เจ้า...หรือว่าเจ้าคืออวีจี³⁶?”

หญิงสาวในไหตัวสั่นสะท้าน เหลือบตามองนาง...ไปหน้านั้นเกรอะกรัง
ไปด้วยเลือดและแผลเหวอะหวะ คล้ายถูกมีดคมกรีดเหมือนสะเปะสะปะ
ผมเผ้าสกปรกจนดูไม่ออกว่าเป็นสีอะไร ทว่านัยน์ตาคู่นั้นยังคงเป็นสีเขียว
มรกตดุจอัญมณี

ชั่วขณะนั้น จุฬายียนพลันเข้าใจ

ใช่แล้ว นี่คืออวีจี! เป็นสตรีที่หวังเหยียผู้เฒ่าของเผ่าฮั่วถูรักใคร่
โปรดปรานที่สุดสมัยยังมีชีวิตอยู่!

เมื่อนานนมมาแล้ว ประมาณสิบปีก่อน จุฬายียนเคยพบนาง...

สมัยที่นางเป็นเด็ก หวังเหยียผู้เฒ่าของเผ่าฮั่วถูเคยพาสตรีผู้นี้มาเมือง
เทียนจี้เฟิง เยี่ยมคารวะที่จวนชื่อหวังอย่างลับๆ บุรุษที่แข็งแกร่งไม่ยอม
จำนนต่อผู้ใดคนนั้นละทิ้งศักดิ์ศรีของหวังแห่งทะเลทราย ก้มศีรษะวิงวอนให้
ชื่อหวังผู้ปกครองแดนประจิมสนับสนุนเขา ช่วยเขากำราบเสียงคัดค้านของ
บรรดาผู้อาวุโสในเผ่า เพื่อจะรับเงือกสาวผู้นี้เป็นช่อเพย³⁷ อย่างราบรื่น

“ก็แค่ทาสหญิงที่เป็นมนุษย์เงือก ทั้งยังมีลูกติดคนหนึ่ง! ได้เป็นอนุ

³⁶ “จี” เป็นคำเรียกสนมนางใน ส่วน “อวี” แปลว่า ปลา

³⁷ ตำแหน่งชายารอง

ก็ไม่เลวแล้ว ยังคิดจะแต่งตั้งนางเป็นเชื้อเพียอีก?” พู่หวังอดหัวเราะหยันไม่ได้ ท่าหนีเขาอย่างไม่เกรงใจ “ฟังข้าเถิด สหายเก๋อต่า เจ้าอายุตั้งสี่สิบกว่าแล้ว อย่านึกถึงความลุ่มหลงครอบงำจิตใจจนลေးเลือน...”

ทว่าพูดได้ครึ่งเดียว เสียงของบิดาพลันชะงัก เพราะเวลานั้นลมหอบหนึ่งพัดผ้าคลุมหน้าจนปลิวพะเยิบขึ้นพอดี เผยให้เห็นโฉมหน้าของสตรีที่นุ่งกัมหนานิ่งเงียบอยู่เบื้องหลังตลอดเวลา

ชั่วเวลานั้นเอง แม้กระทั่งนางที่แอบฟังอยู่ข้างๆ ยังอดอุทานออกมาไม่ได้

งามจริง ๆ...เหมือนเทพธิดาในภาพวาดอย่างไรอย่างนั้น!

เงือกสาวที่มีเส้นผมยาวสีฟ้าน้ำทะเลผู้นั้นกัมหนาน้ำ ริมฝีปากบางดูกลีบดอกไม้เม้มนิด ๆ แพขนตาหลบลงคล้ายเขินอาย ไม่ปริปากเอ่ยคำใดเลย ตั้งแต่ต้นจนจบ ทว่าหลังผ้าคลุมหน้า นัยน์ตาสีเขียวมรกตคู่นั้นของนางกลับอ่อนโยนดูจรรวสันต์ ทั้งใสกระจ่าง ทั้งสงบนิ่ง พาให้ถ้อยคำทั้งหมดล้วนด้อยค่าไป

พู่หวังไม่ได้เอ่ยอะไรต่อ สุดท้ายถอนหายใจ “ข้าเห็นแล้วยังรู้สึกเวทนา นับประสาอะไรกับเจ้า”

ภายหลังพู่หวังผู้คร่ำครึสับสนุนคำขอนี้หรือไม่ นางจำไม่ได้แล้ว ตอนนั้นนางในวัยแปดขวบเอาแต่จ้องมองเงือกสาวที่งามเฉิดฉันผู้นี้ไม่วางตา คิดในใจว่าสวรรค์ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ถึงกับประทานรูปโฉมที่งดงามที่สุดให้มนุษย์เงือกที่มาจากทะเลปี้ลั่ว เทียบกันแล้วทำให้ชนเผ่าทั้งหลายบนพื้นแผ่นดินดูด้อยค่าไปหมด

ฉวยโอกาสช่วงที่พวกผู้ใหญ่โต้แย้งกันในกระโจมอย่างรุนแรง นางอดไม่ได้ที่จะแอบวิ่งเข้าไปหาหญิงงาม เกาะเข้าอีกฝ่ายแหงนหน้าแอบมองเงือกสาวใต้ผ้าคลุมหน้าอยู่เป็นนาน สตรีผู้นั้นดูเขินอายและอ่อนโยนยิ่งนัก เพียงมองเด็กหญิงเงียบ ๆ ไม่เอ่ยอะไร

นางเป็นคนร่าเริง ในที่สุดก็อดใจไม่ไหวเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน ยื่นลูกกวาดในมือออกไป ถามเสียงค่อย ๆ “ท่านนั่งอยู่ตรงนี้คนเดียวตั้งนานแล้ว...หิวหรือไม่ กินลูกกวาดไหม”

สตรีที่งามสะคราญผู้นั้นคลี่ยิ้มด้วยความเกรงใจ ก้มหน้าลง พวงแก้มแดงเรื่อ “ไม่ทิว ขอบใจเจ้ามาก”

“อา ท่านช่างงามจริงๆ!” เด็กหญิงเต็มไปด้วยความอิจฉา “หากข้างามได้อย่างท่านก็คงดี!”

“เจ้าเองก็งามมาก แม่หนูน้อย” เจ๊อกสาวผู้นั้นระบายยิ้ม ตอบเสียงแผ่ว น้ำเสียงนุ่มนวลดุจลมวสันต์พัดผ่าน “รอไว้เจ้าโตเป็นสาวเมื่อใดจะต้องงามยิ่งกว่าข้าแน่นอน”

“จริงหรือ” เด็กน้อยถือเป็นเรื่องจริงจัง ลูบใบหน้าตนเอง “ท่านรู้ได้อย่างไร”

“เพราะว่าเจ้าเป็นเด็กดี” เจ๊อกสาวผู้นั้นยกมือขึ้นลูบเส้นผมอ่อนนุ่มของเด็กหญิง นิ้วมือนางดุจหยกขาว ดูโปร่งแสงนิดๆ “เด็กที่มีจิตใจงดงามโตขึ้นย่อมเป็นหญิงงามทั้งนั้น นี่เป็นของขวัญที่ทวยเทพประทานให้”

“เช่นนั้นหรือ ดีเหลือเกิน!” เมื่อได้คำรับรองเป็นมั่นเหมาะ นางก็อดหัวเราะอย่างเบิกบานใจไม่ได้

“จวิ้นจู้! ท่านวิ้งหายไปในอีกแล้วเจ้าคะ” พลันมีเสียงดังมาจากนอกกระโจม

“อะ ข้าต้องกลับไปแล้ว! ไม่เช่นนั้นต้องถูกเซ็งหมั่ม³⁸ ดูแน่!” นางแลบลิ้น ยิ้มแฉ่งให้เจ๊อกสาวผู้นั้น “นี่ ไว้ข้าโตขึ้นและงดงามแล้วค่อยมาหาท่านใหม่! จะงามกว่าท่านหรือไม่ ถึงเวลาเทียบกันดูก็รู้อเอง!”

...

ในวัยเยาว์ของนาง ความทรงจำเกี่ยวกับสตรีผู้นั้นที่จริงเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆเท่านั้น ทว่าความงามที่น่าตื่นตะลึงเช่นนั้น แม้จะเห็นเพียงแวบเดียวก็ยังคงตราตรึงอยู่ในใจของเด็กหญิง เน้นนานก็ยังไม่มีลืมเลือน

...ไม่คิดว่าผ่านมามากหลายปี กลับได้มาพบนางในสถานที่เช่นนี้!

³⁸ คำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่มม บ้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

อายุขัยของมนุษย์เงือกยาวนานเป็นสิบเท่าของมนุษย์ เวลาสิบปีเพียงพอที่จะทำให้นางเติบโตจากเด็กสาวกลายเป็นหญิงสาวที่ร้อออกเรือน แต่สำหรับชีวิตอันยาวนานนับพันปีของมนุษย์เงือก เวลาสิบปีนั้นสั้นเพียงลัดนิ้วมือเดียว เงือกสาวผู้นี้ผ่านชะตาชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มากมาย ใช้ชีวิตร่วมกับหวังเยี่ยผู้เฒ่าในช่วงสิบปีสุดท้ายของเขา โดยที่รูปโฉมยังคงเหมือนเมื่อตอนที่นางพบเจอครั้งแรก

ทว่าความงามที่แม้แต่ธรรมชาติยังมีอาจช่วงชิงไปได้นั้น บัดนี้กลับถูกทำลายด้วยน้ำมือมนุษย์!

นางมองแม่ลูกคู่นี้อย่างตะลึงงัน จากนั้นมองเด็กน้อยที่ถูกกล่อมด้วยโซ่เหล็ก นานครู่ใหญ่จึงพึมพำว่า “สวรรค์...ตามคำสั่งเสียของหวังเยี่ยผู้เฒ่าเจ้า...มิใช่ว่าเจ้าต้องถูกฝังไปพร้อมกันตั้งแต่สามปีก่อนแล้วหรือ เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่เล่า”

อวีจี้อัปากที่ไม่มีลิ้น สายหน้าสุดชีวิต น้ำตาไหลริน หยดลงบนพื้น หยดแล้วหยดเล่า เปล่งแสงอ่อนโยนภายในห้องเก็บพินที่มีเพียงแสงสลัว

จูเหยียนเห็นแล้วอดมองตาค้างไม่ได้...

ตำนานเล่าว่ามนุษย์เงือกอาศัยอยู่ในทะเลลึกแล้ว หยาดน้ำตารินไหลเป็นไข่มุก ถักทอวารีเป็นผืนไหม³⁹ ทว่าแต่เล็กจนโตนางเคยเจอมนุษย์เงือกเพียงคนเดียวคือยวน ทำอย่างไรเขาก็ไม่ยอมร้องไห้สักครั้งเพื่อคลายความสงสัยในใจนาง นางยอมไม่รู้ว่าคำกล่าวนี้เป็นจริงหรือเท็จ ยามนี้ได้เห็นน้ำตาที่ไหลออกมาจากหางตาของอวีจี้กลายเป็นไข่มุก จึงพูดไม่ออกชั่วขณะ

“ข้าเข้าใจแล้ว...ต้องเป็นฝีมือของชูต้าต้าเพยแน่ๆ!” นางมุ่นคิ้วเอ่ยอย่างขุ่นขี้ “ต้องเป็นหญิงชั่วร้ายสมควรตายผู้นั้นปลอมแปลงคำสั่งเสียแน่ๆ หลังจากหวังเยี่ยผู้เฒ่าตายก็ทรมาณเจ้าจนกลายเป็นเช่นนี้! ใช่หรือไม่”

อวีจี้ไม่พูดจา เพียงหลังน้ำตาเสียวๆ

ต้าเพยของหวังเยี่ยผู้เฒ่าแห่งเผ่าฮั่วฉู่มีชื่อเสียงเรื่องความน่าเกรงขาม แม้แต่จูเหยียนผู้เป็นธิดาเพียงคนเดียวของชื่อหวัง ลดตัวลงมาแต่งงาน

³⁹ ตำนานเล่าว่าผ้าไหมที่มนุษย์เงือกทอขึ้นมีชื่อว่าไหมเจียวเซียว ถูกนำแล้วไม่เปียก

เชื่อมสัมพันธ์ด้วยบารมีของโอรสสวรรค์ยังรู้สึกหัวน้ใจนิดๆ นับประสาอะไรกับทาสหญิงที่เป็นมนุษย์เงือกและอยู่ได้ด้วยความปลอดภัยปรานในชั่วเวลาสั้นๆ ของหวังเหยียนผู้เฒ่า

จุฬเหียนถอนหายใจ มองเด็กน้อยข้างๆ

“นี่ลูกของเจ้าหรือ ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าหลังจากอายุห้าสิบแล้วหวังเหยียนผู้เฒ่ายังมีทายาทเพิ่มมาอีก...อ้อ หรือว่าเขาก็คือลูกติดที่เจ้าพามาด้วย?” จุฬเหียนคล้ายจะเข้าใจอะไรบางอย่าง ดึงเด็กน้อยเข้ามา เกือบผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงของเขาออก หมายถึงจะดูหลังหูของเขา แต่เด็กคนนั้นกลับตื่นรนสุดแรง กัดที่หลังมือนาง

“นี่!” นางไม่ทันตั้งตัว ด้วยความโมโหจึงพลิกมือพาดออกไป “เจ้าลูกกระต่าย⁴⁰!”

เด็กคนนั้นเซล้มลงบนพื้นพร้อมโซ่เหล็ก อวัยวะอยู่ในไห่รีบร้องแ่ๆ เสียงดัง

“เป็นมนุษย์เงือกจริงๆ” จุฬเหียนกดศีรษะของเด็กไว้ แหวกผมเขาออก เห็นลวดลายเล็กๆ สองจุดหลังใบหูเขา คล้ายจันทร์เสี้ยวเล็กๆ สองวง...นั่นคือเหงือกปลา เป็นลักษณะพิเศษที่พบเฉพาะในชาวเผ่าเงือกที่อยู่ในท้องทะเลลึก แสดงว่าเด็กคนนี้เป็นลูกติดที่อวัยวะพามาด้วยจริงๆ

“บิดาเขาเป็นใคร” จุฬเหียนนอยากรู้ “เป็นมนุษย์เงือกเหมือนกันหรือไม่”

อวัยวะไม่ตอบ สีหน้าประหลาดเล็กน้อย เอาแต่จ้องนางเซมิ่ง ดวงตาทอประกายวิงวอน

“เจ้าอยากขอร้องให้ข้าพาเขาไปด้วยหรือ” จุฬเหียนมองสตรีน่าสงสารที่ถูกทำเป็นมนุษย์ไห่ จากนั้นมองเด็กน้อยคนนั้น ในใจหัวน้ใจนิดๆ หลังจากหวังเหยียนผู้เฒ่าสิ้น เผ่าฮั่วถูทั้งหมดก็ถูกปกครองโดยต้าเพย แม่ลูกคู่นี้ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ถูกผู้อื่นทรมาณ จะตายก็ไม่ได้ จะอยู่ก็ลำบาก

⁴⁰ในสมัยโบราณ คำนี้เป็นคำเรียกเด็ก มีความหมายสองนัย หากเป็นพ่อแม่เรียกจะเป็นการเรียกในเชิงเอ็นดูบุตรคนซุกซนมีไหวพริบ แต่หากเป็นคนไม่รู้จักจะกลายเป็นคำตำหนิหรือเป็นคำเรียกเวลาโมโห มีความหมายทำนองเด็กเหลือขอ ลูกไม่มีพ่อ เด็กแวร วายร้าย เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้อวีจี้จึงร้อนใจ ร้องขอความช่วยเหลือจากคนนอกอย่างนางกระมัง
 อวีจี้พยักหน้าอย่างร้อนรน จากนั้นหลุบตาลง น้ำตาไหลรินจากดวงตา
 น้ำตาของมนุษย์เงือกกลายเป็นไข่มุกเม็ดแล้วเม็ดเล่า
 “นี่ เจ้าชื่ออะไร” นางถอนหายใจ ถามเด็กน้อยที่ถูกนางกดไว้กับพื้น
 “อายุเท่าไรแล้ว ทกลีบหรือยัง เจ้าจะเดินทางไปกับข้าได้ไกลเพียงใด”

เงือกเด็กผู้นั้นจ้องนางอย่างเย็นชา แคนเสียง “หิ” อย่างเหยียดหยัน
 ไม่ยอมตอบ ความเป็นศัตรูและความโกรธแค้นที่ฝังลึกในกระดุกทำเอา
 จูเหยียนที่เพิ่งจะบังเกิดความเห็นใจขมวดคิ้วมุ่น

“ไม่รู้ดีชั่ว” นางพึมพำ “ตอนนี้ข้าเองยังเอาตัวแทบไม่รอด คร้านจะ
 ช่วยเหลือเจ้า!”

เวลานี้เอง เสียงเอะอะดังมาจากด้านนอก คล้ายคนนับไม่ถ้วนสะดุ้งตื่น
 และกำลังวิ่งหนี กระโจมแต่ละหลังโกลาหลุ่นวาย เสียงร้องขอความ
 ช่วยเหลือแหลมสูงลอยมาพร้อมลมหิมะจากที่ไกล...

“ใครก็ได้...ช่วยที! มีอสูรตาย!”

“จวินจู่อู่อสูรตายลากตัวไปแล้ว! ช่วยด้วย! ช่วยด้วย...”